

og tilstaa Hærens Arbejdere den Forhøjelse, der er tiltænkt dem. Her maa jeg med det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) erkende, at der er Forskel paa den Maade, hvorpaa man fra Hærens Side og fra Orlogsværftets Side behandler Arbejdernes Sager, en absolut Forskel. Derfor er det rimeligt at søge at udjævne denne Forskel, saa at man efterhaanden kommer hinanden nærmere, i Stedet for at forlange, at Forholdene straks skulle være ens.

Ministeren var inde paa sit Yndlingstema, sin uopslidelige Liste, Leporellolisten, over de mange Emolumenter, som de faste Arbejdere ved Orlogsværftet have. Naar man hører en saadan Oprensning, faar man den Opfattelse, at alle Mennesker derude have disse fænomenele Goder, medens det i Virkeligheden, som det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds allerede har sagt, kun er de faste Arbejdere. Men ogsaa Orlogsværftets Ledelse erkender, at der maa være saadanne Emolumenter for de faste Arbejdere, fordi man af dem kræver mere end af de private, paalægger dem visse Indskrænkninger, som ikke gælder for de private Arbejdere. Goderne ere altsaa Erstatning for Afsavn af visse Ting, som de private Arbejdere have. Det skulde man nødig tale for højt om. Men for øvrigt, selv om man tager Emolumenterne med, gør det ikke nogen stor Forandring. Emolumenterne regnes ikke med ved Beregningen af Pensionen. Det er ikke rigtigt, naar Ministeren siger, at disse Arbejdere have Adgang til Overarbejde. Selv om de alle havde det, er det Arbejde ud over den sædvanlige Tid. Der er altsaa ikke Tale om et Tillæg til Arbejderens almindelige Løn, men kun om Vederlag for et Slid paa hans Kræfter, et Slid, som han maa paatage sig for nogenlunde at kunne leve. Det kan man ikke kalde nogen større Fortjeneste, det er kun Vederlag for forceret Arbejde. Men desuden have langt fra alle dette Overarbejde, mange af dem have aldrig noget saadant. Disse Mennesker have altsaa kun den lave Lønning og have ikke Udsigt til Forbedring paa noget Omraade, de vedblive at have en Indtægt, som det er umuligt at leve af.

Jeg fremdrog i Fjor Ulykken paa „Havhesten“. Ministeren var stærkt fortørnet over, at jeg vilde bringe dette i Forbindelse med de lave Lønninger for Orlogsværftets Fyrbødere. Jeg kan dog ikke frigøre mig for denne Opfattelse, idet man ikke for de nugældende Lønninger kan skaffe sig kompetente og dygtige Folk til at passe Fyrene. Fyrbøderne i Torpedobaadene f. Eks. skulle

have et Tillæg for at sejle med Torpedobaadene, fordi det er et saa umenneskeligt Arbejde at sejle i Torpedobaadene. De maa opholde sig i knebne Rum i en stærk Hede, og naar Farten skal sættes op til den, der er naaet ved Prøveturene, er det et umenneskeligt Arbejde, der kræves af disse Folk. De maa nemlig ikke alene arbejde stærkt, naar de arbejde, men de skulle ogsaa, som Forholdene ere nu, arbejde langt ud over deres Vagttid. Der knibes paa dette Omraade. Man sætter værnepligtige Fyrbødere, som ikke kende de komplicerede Forhold om Bord, paa Torpedobaadene. De kunne ikke være til stor Nytte, og hvem maa saa tage Tønnen? Det maa selvfølgelig de faste Fyrbødere, som kende Forholdene. De have hverken Rist eller Ro, de faa ikke den Hvile, de skulle have, de komme langt over de 2 Gange 8 Timer i Døgnet, men Arbejdslønnen er den samme. De skulle have Tillæg for Tjenesten i Torpedobaadene, og det skulde strække sig over 4 Maaneder. Men efter den nye Forsvarsordning varer Tjenesten mere end 4 Maaneder, for nogles Vedkommende hele Aaret, men de faa kun Tillæg for 4 Maaneder. Den øvrige Tid faa de intet for. Det taler Ministeren ikke om og heller ikke om det forcerede Arbejde. De gøre deres Pligt, saa længe de kunne, indtil de en skønne Dag melde Pas og maa give op, fordi de ikke kunne taale de overmenneskelige Anstrengelser. Men det taler man ikke om. Man fremhæver kun, hvor glimrende deres Stilling er og siger, det er den rene Utaknemmelighed, naar de desuagtet klage.

Blandt de Kuriositeter, den højtærede Minister fremdrog, vare ogsaa Brødpengene. Jeg ønsker ikke at komme ind paa de andre Ting, som jeg har gendrevet tidligere, men skal kun tale om Brødpengene. Arbejderne fik tidligere 30 Kr. i Brødpenge; det var blandt de 11—12 Tillæg, de skulde have. Disse Brødpenge inddroges i den faste Løn, og saa himler Ministeren op om, at de have faaet deres Brødpenge reguleret. Ja, de faa dem udbetalt paa en Gang i Stedet for i flere Gange. Men er det en Forbedring? Nej, det er det samme paa en anden Maade, de faa ikke mere Løn for det. Derfor har jeg ondt ved at forstaa Ministerens og det høje Tings Stilling til dette overmaade beskedne Forslag, som foreligger. Det, vi ønske, er, at Lønnen, som foreløbig Hjælp, forhøjes for Hærens og Marinens Arbejdere med 20 Øre om Dagen. Ministeren kan fri sig for dette ved at sige: Jeg skal overveje, eventuelt tiltræde det Forslag, Hærens tekniske Korps har stillet, og søge Sagen ordnet stykkevis.